

Herman Lohe

Ö-viks Museum - till 26 mars

Det verkar som om Herman Lohe inte haft några avsikter att berätta eller informera om något i sina nya målningar som han visar på Ö-viks museum. Ändå har han till exempel lagt på vit färg i ofta tunna lager på duken. Som om det varit färg över som måste strykas ut för att inte torka, att det hur som helst inte skulle märkas så mycket på den ändå vita grunden. Det kan således röra sig om tillfälliga praktiska göromål i en situation av konstnärligt avvaktande eller inväntande.

Vad finns att säga om det som inte kan utsägas? Konsten faller platt som en gråmålad pannå inför verkligheten, den verklighet som den ändå inte kan komma ifrån, som den alltid måste förhålla sig till. Det är kanske bara det reducerade infallet, den korta repliken som konsten förmår frambringe. Det syns många gånger som omöjligt, och kanske helt onödigt, att försöka sig på större utläggningar om exempelvis den strama, högstämda och ibland gastkramande tysta norrländska naturen, utan att riskera tappa det minsta av dess mystik och frågeställningar. Men ändå finns tvånget, det konstnärliga behovet, att delta i dess samtal. Om så med en bit färg, en minsta handling, ett vittnesmål, likt ett enda litet ord som kan klämmas fram: "Ja..."

Herman Lohe arbetar i en expressiv och naturlyrisk tradition med minimalistiska förtecken, där det knappa och återhållna har övertaget. Less is more... Men här förfaller det inte i någon torr syntetisk formalism. Tvärtom förmedlar målningarna - vilka flera har titeln "Landskap" - en närmast nervig och sensibel närvaro där den vita, grå och svarta färgen ligger i varma skikt, som mjölkigt ljus, stillsam skugga och mörka dikesschakt. Ett par bilder med gula stråk och fläckar bryter ut sig som början på tillfälliga meningar, någon slags tillförsikt, någon sol. Utställningen kan möjligen ses som ett poetiskt - praktiskt ställningstagande: den konstnärliga handlingen avbruten just innan den hunnit övergå till att bli något annat än vad som var meningen från början. Bara så kanske målningen kommer att stå fri från den konstnärliga konventionen av återberättande och återgivande, men stå närmast ett förebådande av verkligheten, det att vara inne i den, framtvinga den mellan så smala springor som möjligt. Ett litet utsläpp av själva essensen i landskapet.

Herman Lohe är bosatt i Ö-vik och medlem i ÖKKV. Han deltar också i utställningen "Vår Kollektion" som pågår samtidigt i Nya Arken.

Text Jan K Persson